

(המשך מעמוד 9)

כי עקיבא בן ה־40 מארגן נגד שיף פעולת תגמול משפחתית.

כי עד לפני זמן קצר היה אחיו של ע' קיבא, משה רבלסקי כסוף-השיער, מנהל החברה ליבוא חומרי-בנין, הגוף הכלכלי של סוחריה הצבעים. בתקופת כהונתו לקח מן החברה סחורה, נתן סטרות, כשהגיע יום הפרעון לא שילם מנהל החברה את הכסף. סוחריה הצבעים לא העירו לו על כך, עד שקראו בעתונים כי חנותו של רבלסקי ברחוב לוינסקי בתל-אביב נשרפה, וכי הוגש נגדו כתב-אישום לפיו הצית את רכושו כדי לקבל את דמי-הביטוח.

שיף, שהודאג מכל הפירסומים על מעשיו של משה רבלסקי, פנה אליו, ביקש ממנו שיפרע את השטרות, נתקל בסירוב משה רבלסקי, שטען כי מגיעה לו משכורת על חשבון עבודתו בחברה ליבוא חומרי בנין. לשיף לא היתה ברירה. הוא כינס את ועד החברה, סילק את רבלסקי מתפקידו, המנהל עזב את עבודתו, חיכה לנקום בשיף.

השבוע מצא משה רבלסקי הזדמנות טובה לפרוע משיף את חשבונו האישי. הוא שיכנע את אחיו סוחר הצבעים לעזוב את התאחדות הסוחרים, להקים ארגון מתחרה למולו הרע ידעו סוחריה הצבעים מה מניעיו האמיתיים, השאירו את שני האחים בודדים במאבקם.

תעלומות

חיים והחיות

רוח רפאים הילכה אימים בין הרי הגליל. היתה זו רוחה של חיה רעה, היה שלפי כל הסימנים טרפה את הילד חיים ועקיבן בן 28 החודשים.

חיים עזב את בית הוריו בבלקון 295 בקריית-שמונה, כדי לקטוף פרחים במורדות הסמוכים של הרי מנרה. איתו הלכו אחיו הבכור משה (4) ושני ילדי השכנים, בני חמש ושש שנים. הם קטפו רסקות — גימגום ולפתע: "ראינו כלב גדול-גדול" — ניגמו בבהלה הילדים בשום הביתה, "פחדנו ו" כרתנו".

כולם ברחו, מלבד חיים הקטן. הוא ידע על רגליו השמנות והקטנות, כשהוא פועה בכני מבוהל. הוא זידה — ונפל. ומאו — נעלם. אמו חנה, שראתה כי רק אחד משני בניה חזר, מיהרה לשדות. היא מצאה "ק מוצץ. שום עקבות, שום סימני-גריירה, שום חלקיק של לבוש לא רמו לאן נעלם הפעוט.

החיפוש הראשון — בבתים. היתה יו החתלה של אחת התעלומות המזועזעות ביותר שפקדו את ישראל בשנים האחרונות. באימתה הזכירה את היעלמה של זילדה דליה אליהו (העולם הזה 1157). שנח טפה וטובעה בירקון ע"י שכנה חולת-רוח. המשטרה, שהועקה על-ידי האם הנואשת, לא פסחה על אפשרות דומה, טרקה את תיהם של תושבים רבים, שהורי הילד הצ" יצו עליהם כבעלי נטיות משונות. לשוא. ויום לא נמצא — לא חי ולא מת. ברקע ילד אימים תיאורם המבולבל של הילדים, ורדות הכלב הגדול שהבהילם. המחשבה חזרה וניקחה במוחות המחפשים, כי חיי



אם ועקיבן (באמצע) מחפשת את בנה בין ההרים

נחטף? נתקף? נטרף?

את טביעת רגליהם, שנטבעו בבירור על האדמה הנוצית, פיזרו קש, ובמשך שני לילות רצופים שכבו במארב. בלילה השני לייש העיכור את הגדי למקום חדש, מרחק כמה מאות מטרים, ונשכבו בתצפית.

לפתע, בערך בשעה עשר, שמעו את פעיור חיו הממושכות של הגדי. היו אלה פעיור של בהלה. מחמוד הצמיד את אוזנו לאדמה הלחה, החיין בשעטה שנשמעה כדהרת סוסים. הוא לפת את רובה הציד הדורקני שלו, אחיו אחז את פנסו. כעבור רבע שעה הופיעו שתי צלליות אפורות, שהתקרבו כדי 20 מטרים מן הגדי ההיסטרי.

מוחמד נתן סימן לאחיו, וזה הדליק את הפנס. קרואר האירה את הצלליות. מבלי לזהות את טיבן, ירה מוחמד. צללית אחת נפלה ארצה, השנייה קפצה מעל לצוק סמוך ונעלמה לפני שהגשש הספיק ללחוץ על ההדק השני של רובהו. לאור הפנס מצאו זאבה הרוגה; בן-יוגה הספיק לברוח. האם מצאו סוף-סוף את החיה שטרפה את הילד:

בדיקת הגחיה במכון הפאטולוגי באביר כביר הפריחה את ההשערה כי הזאבה טרפה את חיים. בדיקה נוספת, בידי פרופסור ל" זואולוגיה, קבעה כי החיה ההרוגה אינה זאבה כלל, אלא כלבה פראית. אך יתכן כי הצללית השנייה היתה של זאב, אליו התחב"י רה הכלבה בעונת היחום.

בדיקת הגחיה במכון הפאטולוגי באביר כביר לא גילתה שום סימנים חיוביים ב" קיבת הכלבה. ואם הכלבה לא אכלה, משמע שגם הזאב שנמלט לא אכל. הגששים נש" כבו שוב במארכיהם, כשהשאלה נשאלת באותה הירפות נוראה של היום הראשון: לאן נעלם חיים ועקיבן, והאמנם נטרף?

עתונות

הסהוף והסקנדל

לא היה השבוע עתונאי נבון יותר מאשר כתב ידיעות אחרונות אורי פורת. כי הוא

הכתב שנעצר בבית-חבילויים של ברלה (העולם הזה 1171). "מסכן", סיפר עליו אחד מחבריו למערכת, "הוא רצה לתפוס סקופ וגמר בשערוריה".

מסתבר, לדברי חבריו, כי אותו יום הסיע פורת במכוניתו אחד מעורכי ידיעות אחרונות לביתו, בקירבת רחוב הירקון. אחרי שנפרד מן הנוסע, המשיך בדרכו ברחוב הירקון — וכמעט דרס אדם שניצב באמצע הרחוב. היה זה בלש ממדור ה" בילוש. נוכחותו סיקרנה את פורת, שהכיר את האיש מן התקופה בה הכיין את סידרת המאמרים על תעשיית האהבה של ת"א.

במרחק מטרים ספורים הבחין פורת בת" נועה משונה, מבעד לסורגי חלון השער של מלון אופיר: שני גברים משכו ברוח אדם שלישי. הוא החליט לבדוק את העניין מקרוב.

הבלש שעמד בפתח המלון לא תיאר לעצמו כי רואים מבחוץ את הנעשה, הרשה לעתונאי להיכנס פנימה, מתוך הנחה כי אינו אלא לקוח קבוע של המוסד. אך נכנס פורת, פקד עליו הבלש: "בוא איתנו" ונוסף מילד עיניו המופתעות את תעורת השוטר. הכתב הצעיר (24) הריח סקופ, ראה כבר את כותרת המחרת: "הייתי עצור במשטרה!". על כן שתק כאשר הובר לוחו בניידת לתחנת המשטרה. רק שם הס" תבר לו כי בסך-הכל נקלע לתוך מצוד שיגרתי על זונות. הוא הבין שעליו לצאת במהרה מהעסק, גילה את זהותו.

בחרו של פקד יהושע וולפסון כובד פורת בכוס קפה, קיבל ברוח טובה גם את התנצלותו של הקצין. כעבור שעה קלה נפגש עם חברו-למערכת, סיפר לו בתום-לב את אשר קרה לו. למחרת כבר ידעו מאות אנשים בעיר את הסוד, בתוספת עשרות פרטים פיקנטיים שלא היו ולא נבראו.

דת

הפרדה גזעית

השבוע סערו הרוחות בשכונת-שעריים ליד רחובות. גבריאל דבאח, אחד מגבאי בית-הכנסת רמ"בים וחבר פעיל במפלגה ה" דתית הלאומית, כינס אסיפה של מתפללים, הזמין אליה רק את בני העדה הספרדית. בפני המתפללים התייגים, המשלמים בק" ביעות את דמי חברותם בבית-הכנסת, סגר את הדלתות.

מעשיו של דבאח לא הפליא את תימני השכונה. הם ידעו כי סוחריה-הבדים שעלה מחבל, סוריה, כבר ניסה להשיג את הסכמת הממונה על המחוז יהושע גוברניק, לטילוק התייגים מבית-הכנסת, ונכשל.

טען דבאח: "אם התייגים רוצים להתפלל בבית-הכנסת רח"ב — בבקשה. אבל בשום פנים ואופן אינם רשאים להיות חברים פעילים, המשתתפים בבחירות לועד בית-הכנסת".

לא וארייטאליב והיטלר. תימני שע" ריים סירבו להסכים לעקרן הפרדת-הגזעים של דבאח. משה שאולייכהן, מנהל בית-הספר המקומי מוריה, אירגן אותם נגדו. "הוא לא שונא אותנו סתם", סיפר השבוע שאולייכהן הממושקף, יליד ירושלים, "כל היחס הזה לתייגים אינו לשם-שמים, אלא בגלל ענין של כבוד וכסף".

היתה לו סיבה טובה לחשוב כי מניעיו האמיתיים של דבאח, שהיה במשך חמש שנים גובר בית-הכנסת ופוסר מתפקידו אחרי שהתגלה כי אין רישום תקין של הכספים שקיבל, היו אישיים מאד. כי התייגים רצו לראות דו"ח על המצב הכספי. אחרי שניסה להענישם על-ידי הרחקת כס" אותיהם מארון-התורה, ונכשל, החליט דבאח לסלק את התייגים מרמב"ם. הוא ידע כי בין הספרדים הנותרים יוכל לגייס רוב להמשך פעילותו כגובר בית-התפילה.

אך שאולייכהן אירגן את המתפללים ל" הגיש תביעה אורחית נגד דבאח, שהמשיך לגבות כספים בשם בית-הכנסת גם אחרי שסולק מתפקידו. הסביר השבוע שאולייכהן: "אם יעשה לנו דבאח צרות, נסלק אותו בעזרת מש" טרה ונשתול לגלות מה קרה עם כל רבבות הלירות שעברו תחת ידיו. שייזוהר לו מהפ" רדות גזעית — פה לא היטלר ולא ואדי-סאליבו".

תזונה

זבת חלב - בלי דבש

מרבית עתונאי ירושלים ישבו השבוע דרוכים במלון המלך דוד; מאחורי מסך אדום הופעלו מכוונת-הקלטה של קול

בגליון הבא של היעולם הזה

אורגיות ברמת-גן?

תשובתו של איזי

שהוזכר בעתון את האפשרות להביע את דעתו על דברים שנאמרו עליו, וכן כדי להביא בפני קוראיו את כל הדעות והעדויות על נושא עדין זה, ימסור "העולם הזה" בגליון הבא את רשות הדיבור לאיזי עצמו, שיביא את "האני מאמין" שעמד מאחורי פתיחת מרתפו. כן יפרסם "העולם הזה" את תמצית הדעות והעדויות של אישים נוספים.



לפני שלושה שבועות פירסם "העולם הזה" כתבה, תחת הכותרת "אורגיות ברמת-גן!" שעוררה סערה חסרת-תקדים בחוגי האמנים והבוהמה התל-אביבית. נושא הכתבה היה מרתם של הפסל איזי בכני קולנוע "אורדע". מאות תגובות, לחיוב ולשלילה, הגיעו מאז למערכת בכתב ובעל-פה, ביניהן של אנשים ידועי-שם. נאמן למסורתו לתת לכל אדם